

Să ne iubim, chera mu

Mircea Cărtărescu

să ne iubim, chera mu, să ne iubim tujur
că mâine vom fi pradă inundațiilor, surpărilor de teren, bețiilor crâncene,
că mâine un ieri cu labe de păianjen de fân îți va umbla în cârlionții de flori ai coiffurii
zăpăcindu-te, ambetându-te . . .
să fim tandri, bâigui poligonul cățelu lipindu-și irișii
de șoldurile voluptoase ale autobazei filaret
să fim tandri, singurătatea mea, ciripi indicatorul de sens giratoriu
să fim tandri, mai zise o muscă.
primăvara ne lingea ca un pechinez pe față, pe mâini
ne făcea să ne întrebăm ce gust om avea pe limba infinită a nopții plină de autocare și stele,
primăvara ne mângâia depășind uneori limitele maternității sau prieteniei nevinovate
arătându-și provocatori sânii reci sub jacka ei de turcoaz jerpelit
oh, mai rămâi, șopti lustra către o scamă de pe covor,
nu vrei să te urci la mine? bem ceva, ascultăm muzică, îți arăt biblioteca . . .
nu vrei să rămâi în noaptea asta la mine?
să ne ținem de mână, îi spuse un medic primar de la spitalul emilia irza
iepurelui de tablă din vitrina cu jucării.
să ne iubim, să ne amăm, să creștem și să ne înmulțim
cântau tergarurile și velurul, drilul și chembrica pe gabroveni
le răspundeau până la răgușeală plutonierii și norișorii
să facem chestia aia, gâfâiau frizeriile.
ca niște becuri electrice legate în serie
nervii plezneau pe antebraț, venele se umflau pe torace,
în nări analizatorii mirosului își încuiau paltoanele în dulapuri
și indicele de refracție își hlea sandviciul cu carne de pui
în holbarea perversă a ochiului.
ce de ocheade, câte accidente din neatentție,
conturi încheiate, polite plătite,
îngerășule, strănuta plămânul când se privi în oglindă
și văzând în urma lui o uzină.
primăvara ne întindea pe pâine felia groasă de televizor
mintea noastră era îmbâcsită de proiecte de agrasiune, deja vedeam microcosmosul împânzit de
tranșee,
deja visam la putere, la krakatit, la mirosul de blană de vulpe al omului invizibil
la ochii catifelați ai omului care trece prin zid...
creierul nostru își amintea de când stătea ghemuit
de când pulsa, de când palpita, fojgăia, colcăia, mișuna, șerpuia
antebrațul își defula în aerul slăbănog sentimentul de a avea pene,
urechea - sentimentul de a fi auzit boncăluitul triceratopsului
și bulele de hidrogen pleznind malaria peste față.
ai încredere în mine, gânguri flora intestinală
întinzându-se voluptos în brațele groazei
care purta în acea seară un costum simplu, cambrat, tineresc,

POEZII ONLINE

dă-mi un pupic, se ruga anabolismul de catabolism,
crudelo, nu mă chinui, rânjea maxilarul spre maxilar.

venea seara, orașul se anima,
venea noaptea, străzile sfârâiau ca sifonul,
să fim tandri, loz necâștigător, să fim tandri, băcător de covoare,
să ne iubim, robinete, să facem excursii, mapă de plicuri!
în rochii de moloz și nuiele verzi, de mezeluri și de brânzeturi,
spoite cu vodcă și motorină emoțiile ieșiseră la agățat.
prin ganguri și pasaje acoperite cu geam colorat
câte un pisoai zgâria în lădița vreunui dafin
și în berării ospătarele se lăsau deșurubate de vii contra cost.
să ne iubim, unamuno, nebuno, să ne iubim, chera mu,
și apoi să ne-nșelăm cu chibritele, cu patentul, cu pasta de dinți,
să ignorăm influența exercitată în psihicul nostru
de complexul lui grozăvești.
primăvara privește galbenă prin stratosferă, gădilată de ozon și de ioni,
să ne cunoaștem mai bine, melcule, zice,
să ne îmbrățișăm, depoule, hârțiuto, tomberonule ...
iar noi la țâșnitoarea din capătul aleii alexandru ne stropeam unul pe altul cu apă
chiar lângă policlinică, și până și copacii
miroseau a dentist.